

ROMÂNIA

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PARCHETELOR MILITARE
BUCUREȘTI, Bd. Libertății, nr. 12-14 sector 5,
cod poștal: 050706/040129; tel. 021/3193833; 021/3193856,
fax 021/3193889, e-mail: sesizare@mpublic.ro
Operator date cu caracter personal nr. 3883

Dosar nr. 32/P/2014

Verificat sub aspectul legalității și temeiniciei,
conform art. 228 alin. 4 C. pr. pen.

PROCUROR GENERAL
LAZAR AUGUSTIN

RECHIZITORIU

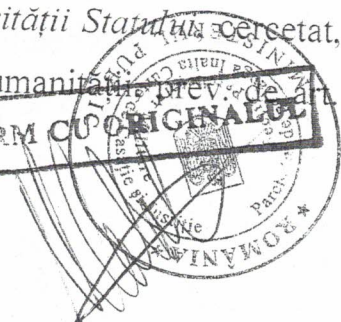
29.07.2016

General de brigadă magistrat Cosneanu Gheorghe, procuror militar șef al Secției Parchetelor Militare, colonel magistrat Tudor Marian și colonel magistrat Culea Claudiu, procurori militari din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare,

Examinând materialul de urmărire penală efectuat în dosarul cu numărul de mai sus, privind pe:

- inculpat **mr. (rez) Pârvulescu Marin**, fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului, cercetat, în stare de liberate, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal;

CONFORM CU ORIGINALUL

- **inculpat col. (rez) Hodiș Vasile**, *fost ofițer în cadrul Direcției a VI-a Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului*, cercetat, în stare de liberate, pentru săvârșirea infracțiunii contra umanității, prev. de art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal;

- **inculpat civ. Postelnicu Tudor**, *fost șef al Departamentului Securității Statului*, cercetat, în stare de liberate, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii contra umanității prevăzută și pedepsită de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g și k din Codul penal;

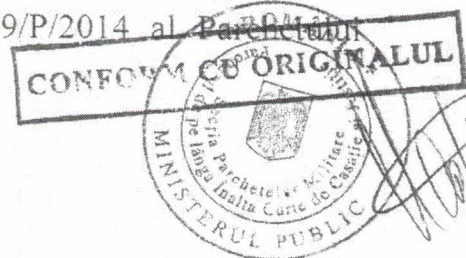
- **inculpat civ. Homoștean George**, *fost ministru de interne în Guvernul României în perioada 1978-1987*, cercetat, în stare de liberate, pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii contra umanității, prevăzută și pedepsită de art. 48 rap. la art. 439 alin. 1 lit. e, g, k din Codul penal

EXPUNEM URMĂTOARELE:

I. OBIECTUL CAUZEI

La data de **02.09.2014** a fost înregistrată în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare, sub nr. **32/P/2014**, plângerea formulată de Ursu Andrei Horia prin care a solicitat efectuarea de cercetări și trimiterea în judecată privind „*anchetatorul principal al tatălui său*”, respectiv Pârvulescu Marin, fost ofițer în cadrul Departamentului Securității Statului.

Prin **ordonanța nr. 86/C3/2014 din data de 12.12.2014**, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus, în temeiul art. 325 C.pr.pen, preluarea dosarului nr. 169/P/2014 al Parchetului

Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel București de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare, în vederea efectuării urmăririi penale cu privire la faptele sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, Uniunea Veteranilor de Război, de un grup de enoriași ai Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, respectiv de Andrei Ursu.

Dosarul nr. 169/P/2014, cunoscut sub denumirea generică de „Procesul comunismului”, a fost înregistrat în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare la data de 12.12.2014, sub nr. **48/P/2014**, și a vizat următoarele aspecte:

- vătămarea și supunerea la rele tratamente a persoanelor anchetate în aresturile Ministerului de Interne de către ofițeri de securitate, în perioada 06.03.1945-22.12.1989, fapte sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, la data de 09.08.2007;
- abuzurile și crimele săvârșite în perioada martie 1945 - decembrie 1989, în sistemul penitenciar din România, fapte sesizate de Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, la data de 22.05.2007;
- uciderea în penitenciare a mai multor preoți și credincioși, respectiv interzicerea, până la 22.12.1989, a activității cultului religios din care făceau parte, fapte sesizate la data de 15.09.2006 de un grup de enoriași ai Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică;
- torturarea și uciderea lui Gheorghe Emil Ursu, în timp ce acesta era arestat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, fapte sesizate de Ursu Andrei, fiul victimei în cauză, de Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România.

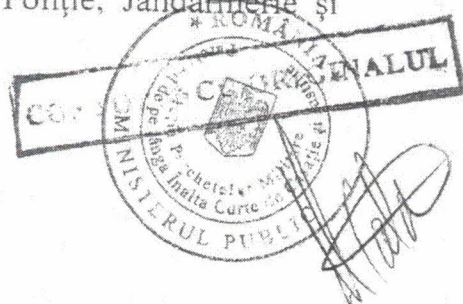
Prin **ordonanța nr. 48/P/2014 din data de 14.01.2015**, reținându-se că în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare sunt înregistrate două dosare care au ca obiect acțiunile represive la care a fost supus, în anul 1985, disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil de către organele de securitate, în timp ce era cercetat pentru săvârșirea unor infracțiuni politice, în temeiul art. 63 alin. 1 rap. la art. 46 alin. 1, art. 43 alin. 3 C.pr.pen, s-a dispus disjungerea din dosarul nr. 48/P/2014 a sesizărilor formulate de Horia Ursu Andrei, de Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor de Război, precum și de către Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, în legătură cu decesul lui Gheorghe Ursu, și reunirea acestora la dosarul nr. **32/P/2014**.

II. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

Cercetările efectuate în prezenta cauză, cunoscută în spațiul public sub denumirea „Cazul Ursu”, fac parte din dosarul complex al „*procesului comunismului în România*”, menit a stabili o situație de fapt derulată, în perioada totalitarismului, în timpul anchetelor penale efectuate de organele de securitate și miliție împotriva oponenților regimului comunist.

Instaurarea Guvernului condus de Petru Groza la data de 06 martie 1945, a reprezentat, fără îndoială, începutul regimului comunist în România. În anul 1948 Partidul Comunist deținea deja controlul asupra întregii societăți românești.

Prin prezența consilierilor sovietici în conducerea politică și de stat s-a suprimat complet rolul opoziției în România, iar pasul următor a fost lichidarea structurilor militare, de ordine și informații (Siguranță, Poliție, Jandarmerie și

Serviciul Special de Informații)¹ și înlocuirea lor cu altele create după criteriile de „clasă”

O altă lovitură majoră dată statului de drept a fost suspendarea inamovibilității și stabilității pentru magistrați². Această nouă abordare a problemei justiției a determinat deposedarea magistratului de atribuțiile și statutul său, devenind și el un simplu funcționar supus ierarhiei totalitare.

Cu toate acestea, măsurile cu caracter penal luate împotriva opoziției anticomuniste nu au ajuns să satisfacă interesele Securității, care era împiedicată în acțiunile sale represive de faptul că asupra vinovăției trebuia să se pronunțe instanța de judecată.

Pentru a permite Securității încarcerarea cetățenilor considerați periculoși pentru „regimul de democrație populară”, fără intervenția instanței, a fost emis Decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale nr. 6 din data de 14.01.1950 pentru înființarea unităților de muncă „*pentru reeducarea elementelor dușmănoase Republicii Populare Române și în vederea pregătirii și încadrării lor pentru viața socială în condițiile democrației populare și construirii socialismului*”.³

Imediat după adoptare, decretul a fost modificat, în sensul că organizarea și funcționarea unităților de muncă se stabileau prin decizie a ministrului afacerilor interne și nu prin hotărâre a Consiliului de Miniștri (art. 7 din Decretul Prezidiului MAN nr. 60/11.03.1950).

Pentru punerea în aplicare a decretului, ministrul afacerilor interne a emis Ordinul nr. 100 din data de 03.04.1950, în cuprinsul căruia se regăsea următoarea

¹Decretul nr. 207/18.08.1948 în baza căruia s-a emis Ordinul nr. 26.500/1948 – Cabinet – au fost reținute toate persoanele ce au făcut parte din aparatul de Poliție, Jandarmerie și SRI în arhiva Comitetului Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român nr. 264/4/18.02.1972, dosar nr. 82/P/2007 – vol. (40)V, pag. 33, PÎCCJ – SPM.

²Decretul nr. 2443/18.11.1944 (ulterior Legea nr. 640) pentru înființarea unui regim tranzitoriu de organizare judecătorească – M.Of. nr. 294/19.12.1944.

³F. Banu – Lagărele de muncă forțată – cea mai arbitrară formă a represiunii comuniste, Iași, Editura Românească, 2008, pag.61.

mențiune: *"Trebuie să fie clar că, în general în unitățile de muncă trimitem pe cei ce nu se pot încadra în text de lege".*⁴

Categoriile de cetățeni trimiși la reeducare, administrativ, erau:

- *„toți cei care lansează zvonuri sau răspândesc zvonuri alarmiste, dușmănoase, ascultă și difuzează propaganda deșănțată a posturilor de radio imperialiste;*

- *toți cei care aduc injurii Partidului Muncitoresc Român, conducătorilor săi, Guvernului Uniunii Sovietice și conducătorilor săi și țărilor de democrație populară;*

- *toți acei cetățeni români care întrețin legături de prietenie cu delegațiile imperialiste care au frecventat sau frecventează bibliotecile, concertele și în general manifestările propagandistice, precum și toți cei ce sunt în relații cu familiile funcționarilor ambasadelor imperialiste;*

- *toți acei ce, prin corespondența internă sau internațională, iau atitudine dușmănoasă, transmit știri tendențioase, alarmiste, dușmănoase ...".*⁵

În aceste condiții, anchetarea, judecarea și condamnarea unei persoane pentru „crime politice” devenea o activitate aflată la bunul plac al Securității și a structurilor de partid. Situația a fost notorie fiind recunoscută chiar de forța politică conducătoare care, în cursul anului 1968, a definitivat o anchetă laborioasă care în concluziile prezentate a recunoscut abuzurile și crimele Securității. Toată această anchetă se găsește în prezent în arhivele C.N.S.A.S – Fond documentar, cota D19, 24 volume⁶.

În ciuda limitelor sale, ancheta a fost importantă pentru că aducea o recunoaștere din interiorul regimului a unor grave încălcări ale drepturilor omului, culminând cu torturi și crime, produse în primele decenii de comunism.

⁴ Arhivele CNSAS – Fond Documentar, dosar nr. 55, vol.53, fila 3.

⁵ Arhivele CNSAS – Fond Documentar, dosar nr. 55, vol.53, fila 1-5.

⁶ www.cnsas.ro/ancheta_1968.html.

CONFORM CU ORIGINALUL

Declarațiile luate unor oameni din sistem, care au descris maniera de lucru din interiorul structurilor de securitate ar fi fost astăzi imposibil de obținut.

Dacă ar fi fost o societate liberă, democratică (așa cum se pretindea propagandistic), aceste informații ar fi fost făcute publice, dar nu s-a întâmplat așa.

Regimul „Ceaușescu”, aflat atunci la putere, a prezentat selectiv informația, abuzurile au fost considerate ca fiind opera câtorva decidenți și a exceselor unor persoane din aparatul represiv. Cei stabiliți vinovați de comisia de partid pentru fapte penale au fost „anchetați și marginalizați”, dar niciunul nu a fost tras la răspundere. „Așa a hotărât partidul!”.

Constatând că prin activitatea de recluziune practică în primii ani ai regimului comunist în România se ostiliza o bună parte a cetățenilor români, regimul totalitar a înțeles să schimbe registrul tactic.

Astfel, în condițiile în care, în anii '60, penitenciarele erau pline de oameni condamnați pentru simpla vină că nu gândeau „materialist dialectic”, s-a luat hotărârea ca aceste persoane să fie puse în libertate, considerându-se că gestul ar fi bine primit nu numai în țară, ci și în lumea occidentală și ar schimba imaginea despre regimul din România. În baza acestei hotărâri, mii de oameni aflați în închisori pentru infracțiuni politice au fost grațiați, succesiv, prin Decretele nr. 767/1963⁷ (250 condamnați), Decretul nr. 176/1964⁸ (2920 condamnați), Decretul nr. 411/1964⁹ (3244 condamnați), emise de Consiliul de Stat al Republicii Populare Române.

Toți acești condamnați chiar dacă au fost puși în libertate, niciodată nu au fost și nu au putut fi cu adevărat liberi.

CONFORM CU ORIGINALUL

⁷Decretul Consiliului de Stat al Republicii Populare Române nr. 767/13.12.1963.

⁸Decretul Consiliului de Stat al Republicii Populare Române nr. 176/09.04.1964.

⁹Decretul Consiliului de Stat al Republicii Populare Române nr. 411/24.07.1964.

Aceste persoane au fost în continuare considerate „*dușmanii regimului*”¹⁰, fiind îndeaproape monitorizate.

A urmat adoptarea unei noi Constituții, în anul 1965¹¹.

La prima vedere, dispozițiile constituționale erau dintre cele mai democratice.

Astfel, *În Titlul I*, art. 13 alin. 2 se stipula că activitatea de stat garantează printre altele **”exercitarea deplină a drepturilor cetățenilor, asigurarea legalității socialiste și apărarea ordinii de drept”**.

În Titlul II intitulat ”Drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor”:

- art. 28 prevedea că: **„Cetățenilor Republicii Socialiste România li se garantează libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, a mitingurilor și a demonstrațiilor”**;

- art. 31 prevedea că: **„Cetățenilor Republicii Socialiste România le este garantată inviolabilitatea persoanei”**;

- art. 32 prevedea că: **„Domiciliul este inviolabil. Nimeni nu poate pătrunde în locuința unei persoane fără învoirea acesteia, decît în cazurile și în condițiile anume prevăzute de lege”**;

- art. 33 prevedea că: **„Secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice este garantat”**;

- art. 39 prevede că: **„Fiecare cetățean al Republicii Socialiste România este dator să respecte Constituția și legile...”**.

În Titlul III, intitulat ”ORGANELE SUPREME ALE PUTERII DE STAT” la art. 42 se prevede expres că **„Marea Adunare Națională, organul suprem al puterii de stat, este unicul organ legiuitor al Republicii Socialiste România”**

¹⁰CNSAS – ”Partiturile Securității”-directive, ordine, instrucțiuni 1947-1987, Editura Nemira – 2007, pag. 18.

¹¹ Constituția Republicii Socialiste România. B. Of. nr. 1 din 21.08.1965.

și în art. 43 alin.1 pct.1 "Marea Adunare Națională are următoarele atribuții principale:

1. **Adoptă și modifică Constituția Republicii Socialiste România...**"

Art. 64 stabilea cine putea adopta acte normative cu putere de lege „fără a putea modifica Constituția”, iar art. 69 prevede că "decretele și hotărârile ... se publică în Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România”.

Art. 77 stabilea că organul suprem al administrației de stat era Consiliul de Miniștri care, printre altele adopta "măsurile necesare privind organizarea și executarea legilor”, fără însă a putea modifica în vreun fel norma constituțională.

Pentru punerea în aplicare a Constituției au fost concepute și noi coduri – penal și de procedură penală – în anul 1968¹². Astfel, în Codul penal se prevedea că **scopul legii penale** este acela de a apăra împotriva infracțiunilor România, suveranitatea, independența, unitatea și indivizibilitatea statului, persoana, drepturile și libertățile acesteia „**proprietatea, precum și întreaga ordine de drept**” (art. 1). În ce privește **legalitatea incriminării** se prevedea că: „**Legea penală prevede care fapte constituie infracțiuni, pedepsele ce se aplică infractorilor și măsurile ce se pot lua în cazul săvârșirii acestor fapte**” (art. 2).

Codul de procedură penală din anul 1968¹³ stabilea că scopul „*procesului penal este acela de a constata la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală*” (art. 1, alin.1), iar în alineatul următor se prevedea că „... *procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a*

¹²Codul penal al Republicii Socialiste România – intrat în vigoare la data de 01.01.1969 – publicat în B. Of., partea I, nr. 7979 bis/21.06.1968.

¹³Codul de procedură penală al Republicii Socialiste România, publicat în B. Of., partea I, nr. 145-146/12.11.1968.

drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor, precum și la educarea cetățenilor în spiritul respectării legilor”.

Este de menționat faptul că, în perioada comunistă, activitatea de cercetare penală era realizată de personal aparținând Ministerului Afacerilor Interne (Securitate și Miliție), în întregime militarizat. Securitatea își desfășura activitatea sub controlul Partidului Comunist Român, care era forța politică conducătoare a întregii societăți¹⁴

În baza decretului nr. 121/1978 al Consiliului de Stat, publicat în Buletinul Oficial nr. 29 din data de 08.04.1978, Securitatea s-a transformat în Departamentul Securității Statului, rămânând în continuare în interiorul Ministerului de Interne. La conducerea Departamentului a fost numit *inculpatul Tudor Postelnicu* (activist politic, fost prim secretar al Comitetului județean de partid Buzău), care a exercitat această funcție până în octombrie 1987, când a fost numit ministru de interne.

În aceeași perioadă de timp, începând cu data de 05.09.1978 și până la data de 05.10.1987, la conducerea Ministerului de Interne s-a aflat *inculpatul Homoștean George* (activist politic, fost prim secretar al Comitetului județean de partid Alba). Ministrul de interne răspundea față de conducerea partidului și statului pentru întreaga activitate pe care o desfășura. Pentru activitatea de securitate, ministrul de interne răspundea nemijlocit în fața Comitetului Central al Partidului Comunist Român și a Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România.

Potrivit disp. art. 3 din Decretul nr. 121/1978, din Ministerul de Interne făceau parte: securitatea, miliția, trupele de securitate și de pompieri, arhivele statului, penitenciarele și școlile speciale de muncă și reeducare pentru minori.

¹⁴ Constituția prevedea în Titlul I – art. 3 că: „În Republica Socialistă România forța politică conducătoare a întregii societăți este Partidul Comunist Român”.

CONFORM CU ORIGINALUL

Același decret prevedea, în disp. art. 5 pct. I că Departamentul Securității Statului și organele din subordine aveau următoarele atribuții:

a) răspundea de modul în care se aplica politica partidului și statului în domeniul apărării securității statului;

b) organiza și desfășura activitatea de apărare a securității statului în scopul prevenirii, descoperirii și lichidării acțiunilor serviciilor de spionaj străine și agenturilor acestora, precum și ale organizațiilor, cercurilor și persoanelor din străinătate, întreprinse împotriva suveranității, independenței și integrității statului român;

c) organiza activitatea de informații externe pentru cunoașterea și contracararea planurilor și acțiunilor ostile statului român;

d) *acționa pentru contracararea și neutralizarea activităților* cu caracter fascist, naționalist-iredentist și *de propagandă îndreptată împotriva orînduirii socialiste;*

e) acționa pentru cunoașterea, prevenirea și lichidarea oricăror fapte de natură să submineze economia națională și să aducă atingere securității statului;

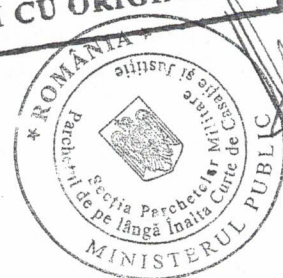
f) *asigura securitatea conducerii partidului și statului*, precum și a conducătorilor de partide și de state străini pe timpul prezenței acestora în Republica Socialistă România;

g) organiza activitatea de prevenire, descoperire, neutralizare și lichidare a acțiunilor teroriste pe teritoriul Republicii Socialiste România în cooperare cu alte ministere, instituții și organizații socialiste;

h) lua măsuri pentru apărarea secretului de stat în cadrul organizațiilor socialiste și verifica, potrivit legii, modul de aplicare a dispozițiilor legale;

i) organiza și desfășura activitatea de contrainformații, în scopul prevenirii, descoperirii și lichidării acțiunilor serviciilor de spionaj străine și a

CONFORM CU ORIGINALUL

oricăror alte acțiuni îndreptate împotriva capacității de apărare a țării și a forțelor armate ale Republicii Socialiste România;

j) organiza și desfășura activitatea de comunicații guvernamentale, precum și de contrainformații radio pe teritoriul Republicii Socialiste România;

k) *organiza și executa, potrivit legii, activitatea de urmărire penală a infracțiunilor date în competența securității statului;*

l) organiza, potrivit legii, colectarea, transportul și distribuirea corespondenței secrete;

m) realiza informarea cetățenilor în legătură cu cazurile de infracțiuni și alte fapte care privesc securitatea statului și asigură pregătirea contrainformativă a populației.

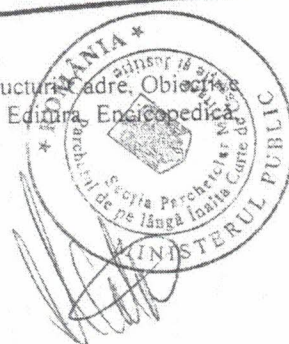
Conform ordinului nr. D/00115 din data de 20.08.1979 (vol. 25/248-254), semnat de *inculpatul Tudor Postelnicu*, activitatea de urmărire penală a infracțiunilor date în competența securității statului era efectuată de către Direcția cercetări penale din cadrul Departamentului Securității Statului (Direcția a VI-a), între ofițerii încadrați în această structură aflându-se și *inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile*.

Principala **metodă ilegală de anchetă** folosită de Securitate a fost **tortura**, cu repercusiuni atât în plan social, ca factor psihologic, de provocare și utilizare a fricii drept instrument de dominație, cât și pentru atingerea unor scopuri imediate, prin obținerea unor informații considerate utile. În egală măsură, Securitatea apela și la alte metode ilegale de anchetă¹⁵, respectiv:

- folosirea bătăii și a subalimentației prelungite, în scopul obținerii de declarații acuzatoare;

¹⁵ CNSAS. Coordonator Florica Dobre, autori E. Neagoe-Pleșa și L. Pleșa Securitatea – Structuri, Cadre, Obiective și Metode 1967-1989 – Documente inedite din arhivele secrete ale comunismului. Editura Enciclopedică București 2006, pag. V-XIX

CONFORM CU ORIGINALUL

- presiuni morale pentru constrângerea persoanelor anchetate de a declara ce li se impunea;

- falsificarea unor declarații date de persoanele anchetate și folosirea de scrisori plastografiate pentru a obține recunoașterea unor fapte;

- redactarea unor declarații în lipsa persoanelor anchetate sau consemnarea unor răspunsuri nereale, pe care persoanele anchetate erau constrânse să le semneze etc.

Măsurile îndreptate împotriva unor diverse categorii de persoane erau luate, de cele mai multe ori, sub acoperire organelor de miliție, evidența pașapoartelor, unităților de grăniceri și de frontieră, dar și a unităților administrative locale sau centrale (consilii populare, consilii județene etc.).

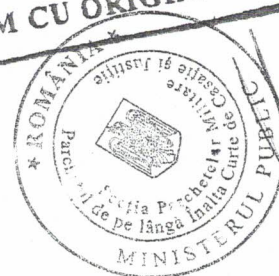
Principalul instrument de control al Securității asupra populației era însă rețeaua informativă, deopotrivă prin atribuțiile pe care le îndeplinea și prin amplitudinea la care a ajuns să funcționeze.

Rețeaua informativă a Securității a fost alcătuită de-a lungul timpului din mai multe categorii de surse:

- **persoana de sprijin** – folosită pentru a culege informații la un nivel elementar, de primă sesizare. Acești oameni se recrutau din rândul cetățenilor patrioți – foarte disponibili și care de multe ori contactau din proprie inițiativă organele de securitate. *Așa a început și epopeea dosarului Ursu Gheorghe Emil – un om de bine s-a implicat și a găsit jurnalul intim al inginerului și a informat Securitatea (vol. 18/48);*

- **informatorul** – definit de la bun început drept „*element de bază al acțiunii informative*”, este principala categorie de sursă pe care se baza Securitatea, fiind recrutat și dirijat pentru culegerea sistematică de informații despre persoane, evenimente, acțiuni, medii profesionale.

CONFORM CU ORIGINALUL

- **rezidentul** – un informator cu calități excepționale, care se substituia ofițerului în anumite situații și ținea legătura cu sursele din rețea;

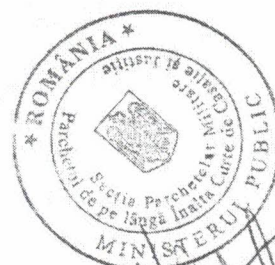
- **casă conspirativă** – apartament sau imobil deținut sau utilizat în mod conspirativ de Securitate pentru întâlnirile ofițerilor cu informatorii sau pentru rezolvarea altor sarcini operative;

- **casă de întâlniri** – locuință, birou sau spațiu pus temporar la dispoziția organelor Securității în urma unui acord scris cu proprietarul, chiriașul sau utilizatorul curent, pentru întâlniri conspirative ale ofițerilor cu informatorii sau rezidenții din rețea. Persoanele care acceptau o astfel de convenție cu Securitatea deveneau gazde case de întâlniri¹⁶.

Toate acestea permiteau generalizarea urmăririi informative a tuturor persoanelor, atât la locul de muncă, cât și la domiciliu. Fiecare individ trebuia să știe că „ochiul atent” al Securității se afla peste tot, iar orice mișcare a sa nu putea scăpa neobservată. Se urmărea astfel reprimarea oricărei manifestări împotriva regimului comunist prin crearea sentimentului de frică de a nu fi descoperit de omniprezenții informatori.

Deși în atenția Securității intrau toți cetățenii României, baza operativă era compusă cu precădere de persoanele ale căror acțiuni ori opinii erau percepute drept ostile regimului comunist, cum este și cazul disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil.

CONFORM CU ORIGINALUL

¹⁶ www.cnsas.ro/documente/ahivă/dictionartermeni

II. SITUAȚIA DE FAPT

Ing. disident Ursu Gheorghe Emil a fost încadrat la Institutul de Cercetări și Proiectare pentru Sistemizare Locuințe și Gospodărire Comunală București și avea obiceiul de a nota, zilnic, impresiile și părerile personale, fără însă ca aceste însemnări să le discute cu cineva, nici măcar cu membrii familiei.

În decursul timpului a acumulat zeci de jurnale manuscrise pe care le avea depozitate la domiciliul său.

Este de remarcat faptul că Ursu Gheorghe Emil a fost unul dintre pușinii români care au primit dreptul de a se deplasa în afara lagărului comunist. A călătorit astfel în Grecia, Turcia, Spania, Elveția, Franța, Olanda. De altfel, la sfârșitul anului 1984 obținuse chiar viza de a călători, împreună cu soția sa, în SUA, unde era stabilită fiica sa, împreună cu familia. Acest lucru rezultă din Nota extras nr. 272/DI/09.01.1985 (vol. 18/56-58).

Conform uzanțelor vremii, la revenirea în țară, cei care călătoreau în străinătate redactau o notă despre călătorie, persoanele cu care s-au întâlnit, discuțiile purtate, chiar dacă nu aveau nicio legătură cu structurile securității. Astfel de informări au fost date și de Ursu Gheorghe Emil ofițerului de securitate care avea în arondare institutul la care lucra, așa cum rezultă din dosarul de urmărire informativă (vol. 18/11-47).

Securitatea a avut, în permanență, ca obiectiv monitorizarea cetățenilor români care plecau în scop turistic, în străinătate. Această activitate a purtat denumirea conspirativă „ACTIUNEA CĂLĂTORUL”. Toate persoanele care obțineau viză pentru călătorie, în scop turistic, în țările din vestul Europei erau verificate înainte de plecare și un întreg mecanism era pus în funcțiune, respectiv informatorii erau dirijați pentru a obține date referitoare la persoanele în cauză (vol. 18/27-28, 31-33, 36, 42-43, 44-45 sursa Dan – Casa Sima, 46-47 sursa Alecu – Casa Sima). Structurile specializate întocmeau rapoarte detaliate (vol.

18/19-22, 34-35, 37-38) și obțineau caracterizări de la locul de muncă pentru stabilirea profilului moral al persoanei (vol. 18/29-30).

În condițiile în care, în urma verificărilor efectuate, rezultau suspiciuni în ceea ce privește înapoierea în țară, lucrătorii de securitate interziceau plecarea persoanei din țară și aceasta nu primea viza de la direcția de pașapoarte.

Toate aceste verificări intrau în contradicție cu dispozițiile constituționale de la acea vreme privind drepturile și libertățile cetățenești, cu pactele și tratatele internaționale la care România era parte.

Menționăm, în acest sens, că în conformitate cu art. 3 alin. 1 din Tratatul de pace semnat la Paris la data de 10.02.1947, România a fost obligată să ia toate măsurile necesare pentru a asigura tuturor persoanelor aflate sub jurisdicție română, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie, exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, inclusiv libertatea de exprimare a presei și a publicațiilor, a cultelor religioase, a opiniilor politice și a întrunirilor publice¹⁷ (vol. 25/94).

De asemenea, Declarația Universală a Drepturilor Omului¹⁸, Pactul Internațional cu Privire la Drepturile Economice¹⁹, Sociale și Culturale, Pactul Internațional cu Privire la Drepturile Civile și Politice adoptat de ONU la data de 06.12.1966, prevederile Acordului final de la Helsinki din august 1975²⁰. În acest document s-a dat o importanță deosebită „Cooperării în Domeniul Umanitar”, în special privind contactele umane:

- contacte și întâlniri regulate pe baza legăturilor de familie;

¹⁷ Națiunile Unite – Consiliul Economic și Social E/CN.4/1990/28* 18.12.1990 – Comisia pentru drepturile omului. Raportul înaintat de către domnul J. Voyame, raportor special numit conform Rezoluției 1989/75 a Comisiei pentru drepturile omului.

¹⁸ Declarația Universală a Drepturilor Omului – adoptată de Adunarea Generală a ONU la data de 10.09.1948 a fost semnată de România la data de 14.12.1955, când prin R 955 a fost admisă în rândul statelor membre.

¹⁹ Pactul Internațional cu Privire la Drepturile Economice – adoptat de ONU la data de 06.12.1966 și ratificat de Republica Socialistă România prin Decretul nr. 212/31.10.1974, publicat în B. Of. nr. 146/20.11.1974.

²⁰ Actul final al Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa elaborat la Helsinki la data de 01.08.1975 a fost publicat în B. Of. nr. 92/13.08.1975

- reunificarea familiilor;
- căsătorii între cetățeni ai diferitelor state;
- deplasări pentru motive personale sau profesionale;
- îmbunătățirea condițiilor pentru turism pe bază individuală sau colectivă.

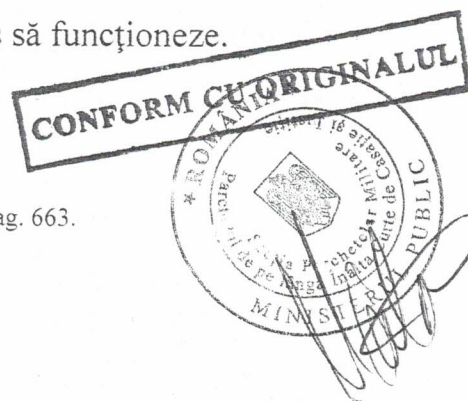
Prin semnarea acestui document, România a trebuit să găsească diferite subterfugii pentru a nu respecta ceea ce ratificase. Actul de la Helsinki i-a ajutat pe criticii din estul Europei să-și internaționalizeze protestele. Drepturile omului și cetățeanului au devenit după Helsinki o chestiune centrală în relațiile diplomatice. Această dispoziție de cooperare în domeniul umanitar a fost cunoscută sub sintagma „Coșul III”. Fostul secretar de stat al Statelor Unite ale Americii, Henry Kissinger, referindu-se la impactul „Coșului III” spunea: *„Eu, cel puțin am fost sceptic la început în legătură cu impactul Coșului III ... Noi am susținut Coșul III referitor la drepturile omului pentru a susține o ameliorare a durității regimurilor comuniste”*²¹

Fiind bine informat, ing. Ursu Gheorghe Emil a făcut uz de actele juridice internaționale la care România a aderat și a solicitat în permanență viză pentru călătorii turistice în Europa, dar și pentru întâlnirea cu fiica sa, Ștefan Olga, plecată definitiv din România, din anul 1983, în SUA (vol. 1, fila 41).

Din acel moment au început verificări ample, în vederea aflării unor amănunte legate de această călătorie și a fost activată rețeaua informativă din institut.

Este de precizat că, rețeaua informativă activă din țară a fost principalul instrument de control al Securității asupra populației, deopotrivă prin atribuțiile pe care le îndeplinea și prin amplitudinea la care a ajuns să funcționeze.

²¹Henry Kissinger, *Years of Renewal*. London, Weidenfeld Nicholson, 1999, pag. 663.

Ofițerul de obiectiv aparținând de Direcția a II-a a Departamentului Securității Statului a dirijat rețeaua informativă pentru a culege date legate de intențiile lui Ursu Gheorghe Emil, fapt ce rezultă din dosarul de urmărire informativă (vol. 18/42-47).

În cursul urmăririi penale, în prezentul dosar s-au stabilit identitățile reale ale informatorilor care au activat în cadrul institutului, respectiv Alteliu Șerban alias „RACOPCEANU”, Enescu Cristian alias „ENE” (vol. 6/146-156), Gheorghiu George alias „ALECU” (vol. 6/170-183). Identificarea lor s-a putut face prin intermediul materialelor trimise de C.N.S.A.S (vol. 14/144, 146). Notele informative predate ofițerului de obiectiv referitoare la Ursu Gheorghe Emil se găsesc în dosar (vol. 18/46-47, 68-71, 181).

Conform datelor existente la dosar, verificările nu au relevat aspecte negative și la data de 02.10.1984, Direcția a II-a din Departamentul Securității Statului a avizat „pozitiv” plecarea în SUA, în vizită la fiica sa (vol. 18/49), urmând a se elibera pașaportul turistic de către U.M. 0200 București.

La data de 22.12.1984 prin „nota de semnalare în cadrul S.I” nr. 865 din 22.12.1984 a fost transmisă informația că o lucrătoare din cadrul Institutului pentru Sistemizare Locuințe și Gospodărire Comunală, desenatoarea Croitoru Pârğuța, „împreună cu colegi de serviciu Petre Elena, Șerban Liviu, Mihai Viginia, Stănciulescu Maria, Bobei Remus, au observat că șeful de colectiv, numitul Ursu Gheorghe, aproape zilnic, făcea însemnări într-un registru cu coperti cartonate, pe care îl ținea în sertarul biroului său, printre dosare. În una din zile, în lipsa acestuia, subalternii i-au luat registrul, curioși, să vadă ce conține și au constatat următoarele: majoritatea însemnărilor se refereau la viața sa intimă, precum și la caracterizarea membrilor colectivului pe care îl conduce, caracterizări calomnioase. La mijlocul registrului au găsit mai multe pagini în

CONFORM CU ORIGINALUL

care numitul Ursu Gheorghe Emil avea făcute însemnări calomnioase la adresa conducătorului partidului și statului nostru”. (vol. 18/48)

Fosta Direcție a II-a din Departamentul Securității Statului, care avea în supraveghere informativă Institutul de Cercetări și Proiectare pentru Sistemizare Locuințe și Gospodărire Comunală București, aflând despre existența acestui jurnal și de conținutul lui, a dispus, la data de 04.01.1985, deschiderea unui *dosar de urmărire informativă cu numele conspirativ „Udrea”*, cu toate că, din punct de vedere juridic, simpla consemnare a unor impresii și păreri într-un jurnal intim, fără a le face publice și fără a le discuta în public, nu avea nicio relevanță penală (vol. 18/5-10).

Astfel, ca o primă măsură, s-a solicitat Direcției de Pașapoarte anularea aprobării de ridicare de către Ursu Gheorghe Emil a pașaportului pentru efectuarea vizitei în SUA, la fiica sa (vol. 18/49-51).

În cadrul planului de măsuri din dosarul de urmărire informativă s-a stabilit realizarea următoarelor activități:

- *„instruirea informatorilor și dirijarea acestora pentru a stabili cu exactitate care sunt reacțiile acestuia, până la efectuarea cercetării informative, cât și după;*

- *discuții cu persoanele din baza de sprijin pentru a stabili activitatea zilnică desfășurată și atitudinea sa față de sarcinile profesionale;*

- *verificarea însemnărilor din jurnalul personal, paragrafele cu conținut ostil la adresa conducerii superioare de partid și de stat, persoanele care au luat cunoștință de acest înscris.*

- *efectuarea de percheziții pentru a stabili dacă subiectul mai deține și alte înscrisuri cu același caracter ostil;*

- *verificarea relațiilor pe care subiectul le are cu alte persoane a legăturilor sale în timpul urmăririi informative;*

- *investigații la domiciliu (percheziții secrete) și în cooperare cu ofițerii U.M. 0800/F, se vor lua măsuri de supraveghere a subiectului în afara programului de lucru, prin rețeaua informativă a acestei unități;*

- *verificarea subiectului la domiciliu prin mijloace T.O. (tehnică operativă) pentru stabilirea legăturilor suspecte din țară și străinătate și intențiile de viitor ale acestuia;*

- *relațiile subiectului cu membrii bibliotecilor americane și franceze;*

- *verificarea anturajului subiectului cu lumea scriitorilor sau poezilor români (Nina Cassian, Dan Deșliu, Geo Bogza, Eugen Jebeleanu și alții) și dacă aceștia au vreo influență asupra lui;*

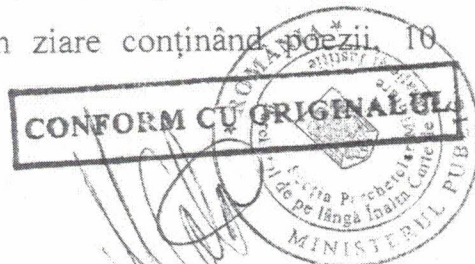
- *verificarea dacă are legături cu persoane cu manifestări ostile regimului și dacă desfășoară manifestări propagandistice;*

- *verificarea tuturor materialelor de corespondență din țară și străinătate”.*

Toate aceste măsuri erau motivate numai prin aceea că, susnumitul avea un jurnal la locul de muncă, în care nota diferite aspecte cu caracter anticomunist și anticeaușist.

În primele zile ale lunii ianuarie 1985, Securitatea nu știa și nu era interesată de vreo infracțiune de drept comun. Importantă era fapta politică. „Reacția promptă” a Securității constituia, în fapt, o nouă posibilitate de a-și dovedi loialitatea față de partid.

Astfel, la data de 07.01.1985 și data de 16.01.1985, *inculpații mr. (rez.) Pârvulescu Marin și col. (rez.) Hodiș Vasile*, din cadrul Departamentului Securității Statului - Direcția cercetări penale, au ridicat, pe bază de „dovadă”, de la ing. Ursu Gheorghe Emil mai multe caiete-jurnal (18 caiete-jurnal din perioada 1948-1957, 12 caiete-jurnal din perioada 1958-1967, 8 caiete-jurnal din perioada 1977-1983), un manuscris cu poezii, extrase din ziare conținând poezii, 10

scrisori adresate lui Ursu Gheorghe de către fiica sa și ginerele său din SUA, publicația *L'archipel du goulag de Soljenitîn*, tipărită în 1976, respectiv un manuscris intitulat *Europa mea*.

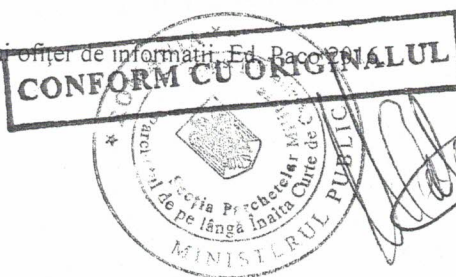
Aceste însemnări conțineau atât păreri despre colegii și colegile de birou, discuții profesionale, legături cu prietenii din țară și străinătate, probleme de familie, obținerea de bani (valută) pentru călătoriile pe care urma să le facă, dar și impresii despre politica statului, despre conducătorii partidului și statului comunist, Nicolae și Elena Ceaușescu, despre discuțiile cu prietenii din lumea literară (Nina Casian, Dan Deșliu, Geo Bogza), despre postul de radio Europa Liberă.

Cu ocazia percheziției efectuată în data de 17.01.1985, la domiciliul ing. disident Ursu Gheorghe Emil au fost găsite și ridicate: diferite sume de bani în valută (5 dolari SUA, 10 mărci vest germane, 40 coroane daneze, 40 mărci est germane, 1 shekel israelian, 3000 lire italiene), mai multe volume de note-jurnal, mai multe publicații occidentale (revistele „Ethos” nr. 1/1973 și 2/1975, respectiv „Limite” nr. 13, 14, 15/1973; 3/1974; 24, 25/1977; 26, 27/1978) și o plachetă de poezii ale autorului Gheorghe Tomazin (vol. 17/19, vol. 23/12-13). Publicațiile erau editate de subsecția de la Paris a „Europei Libere” și conduse de membrii grupului²².

După efectuarea percheziției domiciliare din 17.01.1985 și raportarea găsirii unor noi „probe” ale „vinovăției” inginerului Ursu Gheorghe Emil, Securitatea avea drum liber să ancheteze o lume de care-i era teamă – lumea artistică și literară – care se opunea lui Ceaușescu, dar și socialismului.

Faptul că se căuta un moment prielnic să se ajungă la astfel de personalități, îl dovedește planul de măsuri din data de 04.01.1985 - „DUI Udrea”, unde este menționată explicit poeta Nina Cassian: pct. 9., *Prin Direcția I-*

²²Gl.bg. (r) V. Mălureanu – Apărarea ordinii constituționale, perspectiva unui ofițer de informații, Ed. Pașcu, pag. 198-199.

a se va stabili dacă *«Udrea»* apare în anturajul *Ninei Cassian* sau a altor scriitori sau poeți români, cu ce probleme apare sau dacă aceștia au vreo influență asupra lui *«Udrea»*". Termen 15.03.1985 (vol. 18/9).

Nu numai că s-a activat urmărirea informativă a poetei, dar principalele întrebări adresate de către inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile disidentului Ursu Gheorghe Emil, atât în perioada ianuarie 1985-junie 1985 (perioadă în care a fost cercetat de Securitate) cât și în perioada septembrie-noiembrie 1985 (perioadă în care a fost cercetat de Direcția Cercetări Penale din cadrul Inspectoratului General al Miliției), au vizat *discuțiile cu scriitorii din anturajul său* (Nina Cassian, Dan Deșliu, Eugen Jebeleanu, Geo Bogza, ș.a), respectiv *modul în care a luat legătura cu angajați ai postului de radio "Europa Liberă"*, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca și alți colaboratori ai acestui post de radio, români din diaspora, stabiliți în Franța, cerându-i-se totodată și numele prietenilor care apar în jurnal, **lucru pe care l-a refuzat expres și fără tăgadă** (declarație 10.01.1985 vol. 17/33-38, declarație 15.01.1985 vol. 17/45-50, declarație 17.01.1985 vol. 17/51-60, declarație 21.01.1985 vol. 17/77-78, declarație 21.01.1985 vol. 17/79-81, declarație 26.02.1985 vol. 17/88-92, declarație 28.02.1985 vol. 17/61-63, declarație 01.03.1985 vol. 17/69-76, declarație 01.03.1985 vol. 17/93-94, declarație 02.03.1985 vol. 17/39-44).

De altfel, **momentul refuzului de a menționa numele prietenilor care apăreau în jurnal a fost discutat de Ursu Gheorghe Emil și cu familia sa, fapt ce rezultă din declarația fiului său Ursu Andrei Horia, care arată că, din acel moment, tatăl său și-a dat seama că cercetarea urma să ia o altă întorsătură și că de fapt, se dorea implicarea mai multor persoane – în special prietenii din lumea artistică și literară – situație cu care nu a fost de acord, asumându-și orice risc în acest sens** (declarație Ursu Andrei Horia 29.03.1985 vol. 17/132-135).

Despre importanța cazului „Europa Liberă” și a persoanelor din acest mediu (Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Mioara Cremene, Paul Barbăneagră, ș.a) vorbesc toate planurile de muncă ale conducerii Departamentului Securității Statului. **Acțiunea „Eterul”** privea supravegherea persoanelor care audiau sau aveau legături cu acest post de radio.

În toate planurile de muncă ale Departamentului Securității Statului, pentru anii 1985-1986, era menționat acest obiectiv. Informațiile despre persoanele care aveau asemenea preocupări „*periculoase pentru regim*” erau analizate, periodic, de conducerea departamentului, respectiv de grupa operativă și biroul executiv ale Departamentului Securității Statului.

Este astfel foarte clar că unul din motivele principale ale cercetării disidentului ing. Ursu Gheorghe Emil avea legătură directă cu „Acțiunea Eterul”. Vasta problematică a „Acțiunii Eterul” și preocuparea Departamentului Securității Statului pentru ea, a fost analizată de C.N.S.A.S și o regăsim în documentarea acestei cauze (procesul-verbal din data de 05.04.2016 și cele două CD-uri aflate în vol. 4/78-79).

Având o asemenea preocupare, disidentul ing. Ursu Gheorghe Emil a fost considerat ca fiind cel care putea face legătura între lumea scriitorilor anticeaușiști și un post de radio²³, care erau catalogați și considerați rivali personali ai fostului președinte comunist Nicolae Ceaușescu.

Concluzia: *Securitatea era interesată în anchetarea disidentului Ursu Gheorghe Emil, în mod special de relațiile sale cu postul de radio „Europa Liberă”, lumea literară sau artistică din țară și din diaspora și nu de operațiunile cu mijloace de plată străine.*

Această concluzie rezultă din studiul C.N.S.A.S transmis Secției Parchetelor Militare prin Nota nr. P307/15 din 04.03.2015, respectiv ”Cap. II -

²³Gl.bg. (r) V. Măureanu – Apărarea ordinii constituționale, perspectiva unui ofițer de informații, Ed. Paco 2016 pag. 195 și urm.

Alte informații utile pentru soluționarea cererii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – unde se află și declarații luate de inculpatul Pârvulescu Marin lui Ursu Gheorghe Emil, în perioada ianuarie-mai 1985 existente, în original, la dosarul de urmărire informativă „Mira” al poetei Nina Cassian, documente care nu se regăsesc însă și în dosarul întocmit lui Ursu Gheorghe Emil (vol. 14/14-16), precum și din alte documente de interes pentru securitate legate de această persoană, respectiv fișa de consultare a dosarului de urmărire informativă „Mira” - Nina Cassian (vol. 14/48-112), Nota strict secretă nr. 0610/151/30.05.1985 privind transcrierea unei interceptări (vol. 14/129-142) și scrierile memorialistice ale poetei Nina Cassian²⁴ (vol. 14/124-128).

Un alt fapt important de precizat este și acela că, audierile ing. Ursu Gheorghe Emil priveau, pe lângă activitatea ostilă regimului, insistându-se doar pe relațiile cu persoane din lumea literară și artistică din anturajul său, respectiv relația cu persoanele de la postul de radio „Europa Liberă”, și *activitatea legată de călătoriile în străinătate și operațiunile cu mijloace de plată străine.*

Cu privire la acest al doilea aspect, se remarcă o situație inedită. La momentul în care i se luau declarații lui Ursu Gheorghe Emil, cauza sa era înregistrată **doar** la Direcția a VI-a Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului. Cu toate acestea, **declarațiile din datele de 09.05.1985** (Ursu Andrei Horia), **22.04.1985** (martor Badralaxi Nicolae), **18.01.1985**, **22.01.1985**, **05.03.1985**, **06.03.1985**, respectiv **18.04.1985** (declarații olografe ale ing. Ursu Gheorghe Emil), luate de către anchetatorii de securitate inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile, sunt contrasemnate de aceștia din urmă pe prima pagină însă, peste semnătură, nu este aplicată ștampila Direcției a VI-a Cercetări Penale a Departamentului Securității Statului, ci este aplicată *ștampila*

²⁴Nina Cassian – Memoria ca zestre. Cartea a III-a 1985-2005, Ed. Cărțile Tango, 2010, pag. 6, 12.

cu nr. „2” a Inspectoratului General al Miliției - Direcția Cercetări Penale (vol. 20/118-137). *Toate deal. atiny'ite cu Surz. ca ref. la...
Sursa de p.d. din...*

Aceste declarații le regăsim doar în dosarul de drept comun ce i s-a întocmit lui Ursu Gheorghe Emil, de către Inspectoratul General al Miliției – Direcția de Cercetări Penale și Procuratura Sectorului 6 București, constatare care a fost prezentată de către C.N.S.A.S prin Nota nr. P 307/15 din 04.03.2015, punctul 3 (vol. 14/13).

Din verificările efectuate de Secția Parchetelor Militare, cu privire la această situație, a rezultat că într-adevăr Inspectoratul General al Miliției – Direcția Cercetări Penale avea în dotare două ștampile, una cu nr. „1” și a doua cu nr. „2”. Aceasta din urmă ștampilă se păstra la ofițerul de serviciu, pentru situații urgente, după orele obișnuite ale programului. Acest fapt a fost stabilit de către Inspectoratul General al Poliției Române – Direcția Control, care a comunicat Secției Parchetelor Militare situația la data de 14.09.2015, prin adresa nr. 385437/MR/DCI152/14.09.2015 (vol. 14/261-263).

De remarcat este și faptul că inculpații Pârvulescu Marin și Hodiș Vasile au încheiat două procese verbale de percheziție, datate 17.01.1985, al căror conținut este însă diferit. Astfel în procesul verbal aflat în volumul 17 fila 19 se face referire la notele-jurnal, publicațiile occidentale și placheta de poezii, în timp ce în procesul verbal aflat în volumul 23 fila 12-13 se face referire numai la sumele de bani în valută ridicate de la domiciliul ing. Ursu Gheorghe Emil.

Un alt aspect care trebuie relevat este și faptul că nici referatul din data de 14.08.1985 întocmit de Direcția Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului și nici rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din data de 15.08.1985 a Direcției Procuraturilor Militare nu poartă pe ele numărul dosarului sub care s-a făcut ancheta, referitor la infracțiunea politică, prev. și ped. de art. 166 alin. 2 din Codul penal.

